

Arrest

nr. 289 936 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ORAIBI
Amerikalei 220 / 28
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2023.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aankomst in België een eerste verzoek om internationale bescherming op 6 januari 2016 in. Op 1 december 2016 werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming.

1.2. Verzoeker diende een tweede aanvraag in tot internationale bescherming op 31 januari 2017. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 juli 2017 een beslissing tot niet-in overwegingname.

1.3. Op 19 augustus 2021 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Deze aanvraag werd op 10 februari 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2021 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd ingediend op 06.01.2016 en werd afgesloten op 01.12.2016 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene diende een tweede VIB in op 31.01.2017 die werd afgesloten op 10.07.2017 met een beslissing van niet inoverwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 11 maanden voor het eerste VIB en iets minder dan 6 maanden voor het tweede VIB – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar problemen die hij had in zijn land van herkomst en waarom hij besloot naar België te komen, alsook naar de aanhoudende problemen in zijn land van herkomst (ingevolge de situatie met de terreurgroep Lashkar-e-Jhangvi), waardoor het voor hem moeilijk zou zijn indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor deze aanhoudende problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft de beweringen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst geen optie is gelet op het gebrek aan enige binding met het land en dat hij op heden geen contacten meer heeft in Pakistan op wie hij zou kunnen terugvallen bij een eventuele terugkeer, dient te worden opgemerkt dat zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Daarenboven haalde betrokkene tijdens zijn eerste VIB aan dat zijn beide ouders, alsook 12 broers en zussen nog in Pakistan verblijven. Hij toont niet aan dat zij daar niet meer zouden verblijven en dat hij niet bij hen terecht zou kunnen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was in de nachtwinkel NOORD BVBA wat erg goed verliep, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB's niet waren afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het laatste VIB werd afgesloten op 10.07.2017, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene legt getuigenissen voor die vermelden dat hij onmiddellijk in dienst kan treden als zijn verblijfsdocumenten in orde zijn. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van een arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog geen enkele keer in aanraking gekomen is met politie of justitie, en nog nooit handelingen heeft gesteld die indruisen tegen de goede zeden of openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op het verzamelbegrip 'prangende humanitaire situatie'. Verder meent betrokkene dat er zich verschillende schendingen van essentiële mensenrechten zullen manifesteren wanneer hij niet geregulariseerd wordt. Echter, hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu het enkel bij een bewering blijft. De algemene beweringen worden niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat essentiële mensenrechten zullen worden geschonden en dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tot slot verwijst betrokkene naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Betrokkenen haalt in de aanvraag echter noch kinderen, noch gezins- en familieleden, noch medische elementen aan. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (de loonbrief van 14.12.2016 tem 31.12.2016, de individuele rekening uit 2016., de voorgelegde oranje kaart, de getuigenissenverklaringen, dat hij zich met een positieve ingesteldheid ter beschikking van de arbeidsmarkt zou stellen van zodra het mogelijk is om op een legale manier te werken; dat hij zelf wenst om in te staan voor zijn onderhoud; dat hij Nederlands spreekt en volledig is aangepast aan onze cultuur, waarden en normen; dat hij wil kunnen voorzien in zijn eigen onderhoud en een meerwaarde wil bieden voor de Belgische samenleving, waartoe hij zich steevast inzet en hij erg gemotiveerd is; dat hij sinds 2015 in België is en integraal geïntegreerd is; dat hij zich de Belgische cultuur eigen heeft gemaakt en de Belgische normen en waarden respecteert; zijn duurzame sociale verankering en tal van sociale bindingen; dat al zijn belangen in België gevestigd zijn, dat hij werkt aan zijn toekomst in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.5. Op dezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, dat als volgt gemotiveerd is:

*"Naam, voornaam: A., Q.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: Chiniot
nationaliteit: Pakistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*binnen 30dagen na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING:*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in de aanvraag.

Het gezins- en familieleven : betrokkene vermeldt geen familieleden in de aanvraag.

De gezondheidstoestand : betrokkene vermeldt geen medische elementen in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker krijgt een beslissing tot niet in overwegingname van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Hoger vermelde beslissing werd onterecht genomen.

De bestreden beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur. Ook zou artikel 3 van het EVRM manifest geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

A. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidplicht door geen rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in dit dossier.

Verwerende partij beslist om het verzoek van humanitaire regularisatie onontvankelijk te verklaren. Men stelt dat aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden omvatten dewelke verzoeker in staat stellen om de aanvraag tot humanitaire regularisatie in België in te dienen.

Nochtans heeft verzoeker trachten uit te leggen waarom dit het geval is. Vooreerst verwijst hij naar de situatie in het land van herkomst en zijn aanhoudende problemen aldaar waardoor hij niet kan terugkeren naar Pakistan. Dit impliceert dat hij ook niet vanuit het land van herkomst een aanvraag kan indienen tot humanitaire regularisatie.

Het feit dat de internationale bescherming niet werd aangeboden aan verzoeker betekent geenszins dat in de praktijk alle gevaren voor verzoeker geweken zouden zijn. Integendeel zorgt dit voor een extra stress bij verzoeker aangezien hij nu in een juridisch vacuüm zit.

Hij probeert schriftelijke bewijzen te genereren in het land van herkomst maar door zijn negatieve banden en het gevaar dat voor hem bestaat aldaar is het moeilijk om deze documenten te kunnen bekomen. Met de materiële en praktische situatie van verzoeker werd echter geenszins rekening gehouden.

Mocht het voor verzoeker mogelijk zijn om terug te keren naar het land van herkomst dan zou hij dit alleszins doen want hij heeft daar familie en ook zijn beide ouders wat betekent dat hij zijn familie al jaren niet meer gezien heeft.

Mochten er geen problemen zijn zou er ook voor verzoeker ook geen enkele reden zijn om een illegaal verblijf aan te houden in België en hiervoor ook zijn familie in Pakistan op te geven.

Het is door de aanhoudende problemen dat hij absoluut niet kan terugkeren. Helaas werd er geen doorgedreven onderzoek gevoerd door Dienst Vreemdelingenzaken naar de actuele gevarensituatie waarin verzoeker zich bevindt.

Het mag ook niet vergeten dat een aanvraag tot humanitaire regularisatie een aanvraag is gestoeld op humanitaire redenen.

Het is wel degelijk van belang om ook de elementen in aanmerking te nemen zoals de tewerkstelling van meneer in België en de getuigenverklaring waaruit blijkt dat hij onmiddellijk aan de slag kan in België zodra zijn verblijfsdocument in orde zou zijn.

Dit geeft aan dat hij leven heeft uitgebouwd in België omdat zijn leven in Pakistan is gestopt. Dit was geen economische keuze maar wel een verplichte keuze om de gevaren te ontwijken in het land van herkomst.

Hij bevindt zich wel degelijk in een prangende humanitaire situatie en er is sprake van verschillende schendingen van essentiële mensenrechten wanneer hij niet geregulariseerd wordt.

Helaas werd dit niet onderzocht door Dienst Vreemdelingenzaken en schenden zij op die manier de beginselen van behoorlijk bestuur. Ook werd verzoeker niet gehoord voorafgaand aan de beslissing om te peilen naar zijn huidige situatie en zijn actuele gevaren in het land van herkomst.

Tot slot kan ook worden opgemerkt dat in de beslissing de aangehaalde elementen door verzoeker in zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie gewoonweg niet in overweging worden genomen. Namelijk stelt men eenvoudigweg dat de aangehaalde elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Hiervoor verwijst men eenvoudigweg naar de gegrondheid van de zaak en worden ze in de beslissing niet behandeld.

Aangezien integraal geen enkele rekening werd gehouden met de opgegeven elementen in de aanvraag, kan worden besloten dat ook hier sprake is van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schijnt de beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, met andere woorden wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is in de eerste plaats onredelijk van verwerende partij om verzoeker een bevel tot het grondgebied af te leveren zonder het grondig nagaan van zijn persoonlijke en familiale gevolgen die deze beslissing met zich meebrengen er is enkel in zeer algemene bewoordingen opgenomen dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten.

Verwerende partij gaat niet in op de belangen van verzoeker en de problemen in het land van herkomst hoewel deze er zijn. Het geheel is disproportioneel en bovendien heeft men geen onderzoek gevoerd naar de kern van dit dossier.

De persoonlijke situatie van verzoeker had grondig moeten worden onderzocht teneinde na te gaan of de voorgenomen maatregel effectief geschikt is en niet verder gaat dan strikt nodig is om het nagestreefte doel te verwezenlijken, en of er minder strenge maatregelen mogelijk zijn om dat doel te

bereiken. Daarbij moet men ook rekening houden met de volgende elementen die opgenomen zijn in artikel 28, eerste lid richtlijn 2004/38/EG:

- gevolgen van de verwijdering voor de economische, de persoonlijke en de gezinssituatie van betrokkenen*
- de ernst van de moeilijkheden waarmee verzoeker in het land van herkomst kan worden geconfronteerd*
- de sterke bindingen met België en het ontbreken van bindingen met het land van herkomst*
- de duur van het verblijf in het gastland*
- de leeftijd en gezondheid situatie.*

Men heeft met bovenstaande elementen geen, minstens onvoldoende rekening gehouden bij het nemen van de beslissing.

Verzoeker zijn belangen zijn thans gevestigd in België, hij heeft aanhoudende problemen in het land van herkomst en kan daar niet naar terugkeren. Het is onredelijk om naast de negatieve beslissing ook nog een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder rekening te houden met de actuele situatie van verzoeker.

De moeilijkheden die verzoeken zal ondervinden bij terugkeer naar het land van herkomst zijn ernstig en hebben een rechtstreekse invloed op zijn veiligheid. Het is onoverkomelijk om terug te keren naar het land van herkomst. Verwerende partij neemt dan ook een verregaande beslissing die nefaste gevolgen zal veroorzaken zonder ook maar enig gedegen onderzoek te voeren naar de effectieve gevolgen voor verzoeker.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 door met de hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Uit de beslissing blijkt dat deze niet op een dergelijke wijze is gemotiveerd en daardoor en motiveringsplicht schendt.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Dit wil zeggen dat zij de beslissing naar recht moeten kunnen dragen en verantwoorden.

De motiveringsplicht creëert plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht. Hierbij gaat het om juridische motieven en deze toegepast op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd en dit rekening houdend met de elementen die hij in zijn recht van antwoord zou geformuleerd hebben.

Er werd geen onderzoek gedaan naar de actuele persoonlijke situatie van verzoeker. Men heeft zelfs integraal geen enkele motivering opgenomen in de beslissing uitgezonderd de verwijzing naar de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dat de beslissing om die reden de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens niet is overgegaan tot het adequaat motiveren van haar vergaande beslissing en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot het besluit is gekomen.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat deze duidelijk de determinerende motieven op grond waarvan ze zijn genomen weergeven. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, en naar de feitelijke vaststellingen op grond waarvan deze werden genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Verzoeker diende een vraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In concreto betoogt verzoeker dat zijn aanvraag betreffende zijn verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, maar dat hij nog steeds niet kan terugkeren omdat hij de terroristische groepering Nashraf in Pakistan vreest. Verzoeker zou zich bevinden in een juridisch vacuüm. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming (verder: VIB) werd geweigerd op 6 januari 2016 en een tweede maal door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd geweigerd met een beslissing van een niet-inoverwegingname op 10 juli 2017. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 11 maanden voor het eerste VIB en iets minder dan 6 maanden voor het tweede VIB – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene *ipso facto* geen recht op verblijf (RvS, nr. 89 980 van 2 oktober 2000).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers VIB aan een inhoudelijk onderzoek werd onderworpen en dat er besloten werd dat de elementen ingeroepen met het oog op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus ongeloofwaardig waren en dat de situatie in Pakistan niet van die aard is dat verzoeker omwille van zijn persoonlijke veiligheid niet zou kunnen terugkeren.

Verzoeker licht niet toe waarom hij zich tot een juridisch vacuüm zou bevinden. Met de algemene verwijzing naar het feit dat hij in het verleden een VIB indiende dat geweigerd werd, toont hij niet aan dat het hem onmogelijk is in veilige omstandigheden terug te keren naar Pakistan.

De bestreden beslissing motiveert dan ook niet op kennelijk onredelijke wijze dat de loutere verwijzing naar een vrees Pakistan niet volstaat om aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat onvoldoende werd onderzocht of er of een praktische mogelijkheid is terug te keren, merkt de Raad op dat het in het kader van de aanvraag van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij zich in de onmogelijkheid om de verblijfsmachtiging aan te vragen in het land van herkomst. Ook waar hij aanvoert dat hij moest worden gehoord door de verwerende partij, merkt de Raad op dat aanvraag om machtiging tot verblijf een door verzoeker geïnitieerde procedure betreft, waarbij de verzoeker in het kader van zijn aanvraag wel degelijk de gelegenheid had om alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag aan te voeren. Verzoeker was wel degelijk in de mogelijkheid om zijn standpunt aan de verwerende partij ter kennis te brengen.

Waar verzoeker verder de schending aanvoert van artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden richtlijn, maakt verzoeker geenszins aannemelijk waarom hij als derdelander die geen familielid van een burger van de unie blijkt te zijn, onder het toepassingsgebied van deze richtlijn zou vallen. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM

a. gevaar op mensonterende behandeling in land van herkomst

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terugkeren naar het land van herkomst en dat hij in een gevaarlijke situatie zal zijn mocht dit het geval zijn. Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig werd onderzocht alvorens een beslissing werd genomen.

Dat nochtans duidelijk is aangegeven dat een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van de mensenrechten.

Artikel 3 schrijft het volgende:

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelt de Franstalige Raad van State (RvS) dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen:

niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

Met dit arrest wijkt de RvS af van zijn eerdere rechtspraak waarin hij stelde dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM alleen onderzocht moet worden bij een maatregel tot gedwongen uitwijzing (repatriëring).

In arrest nr. 241.623 en nr. 241.625 van 29 mei 2018 en arrest nr. 247.254 van 9 maart 2020 volgt de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt. De eenheid in rechtspraak verplicht DVZ zijn praktijk en de motivering van de uitwijzingsbevelen aan te passen.

Analyse RvS nr. 239.259

Volgens de RvS miskent RvV-arrest nr. 177.252 onder meer artikel 3 EVRM door te stellen dat DVZ bij het nemen van het uitwijzingsbevel niet moet toezien op een eventuele schending van artikel 3 EVRM.

De RvS oordeelde in arrest nr. 239.259 dat DVZ:

een mogelijke schending van artikel 3 EVRM moet toetsen op het moment dat hij een uitwijzingsbevel neemt.

geen BGV mag nemen als de uitvoering van het bevel in strijd is met artikel 3 EVRM.

niet kan volstaan met een toetsing van artikel 3 EVRM op het moment dat hij dwangmaatregelen neemt met oog op repatriëring.

Daarnaast stelt de RvS een schending van de motiveringsplicht door de RvV vast:

omdat de RvV in zijn arrest niet is ingegaan op een vermeende schending van het hoorrecht.

De RvS casseerde bijgevolg RvV-arrest nr. 177252 van 31 oktober 2016 en maakte het dossier opnieuw over aan de RvV.

Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker dan ook verzocht wordt om met aandrang de bestreden beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldig behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel drie met inbegrip van."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Awad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad merkt in dit verband op dat, verzoekers VIB door de bevoegde instanties inhoudelijk werd onderzocht en dat werd geoordeeld dat er geen grond was om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekers algemene verwijzing naar artikel 3 van het EVRM laat niet toe om aan te nemen dat er in het land waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico bestaat voor blootstelling aan foltering en aan onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker zet het volgende uiteen:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker krijgt een beslissing tot niet in overwegingname van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Hoger vermelde beslissing werd onterecht genomen.

De bestreden beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur. Ook zou artikel 3 van het EVRM manigest geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

B. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidplicht door geen rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in dit dossier.

Verwerende partij beslist om het verzoek van humanitaire regularisatie onontvankelijk te verklaren. Men stelt dat aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden omvatten dewelke verzoeker in staat stellen om de aanvraag tot humanitaire regularisatie in België in te dienen.

Nochtans heeft verzoeker trachten uit te leggen waarom dit het geval is. Vooreerst verwijst hij naar de situatie in het land van herkomst en zijn aanhoudende problemen aldaar waardoor hij niet kan terugkeren naar Pakistan. Dit impliceert dat hij ook niet vanuit het land van herkomst een aanvraag kan indienen tot humanitaire regularisatie.

Het feit dat de internationale bescherming niet werd aangeboden aan verzoeker betekent geenszins dat in de praktijk alle gevaren voor verzoeker geweken zouden zijn. Integendeel zorgt dit voor een extra stress bij verzoeker aangezien hij nu in een juridisch vacuüm zit.

Hij probeert schriftelijke bewijzen te genereren in het land van herkomst maar door zijn negatieve banden en het gevaar dat voor hem bestaat aldaar is het moeilijk om deze documenten te kunnen bekomen. Met de materiële en praktische situatie van verzoeker werd echter geenszins rekening gehouden.

Mocht het voor verzoeker mogelijk zijn om terug te keren naar het land van herkomst dan zou hij dit alleszins doen want hij heeft daar familie en ook zijn beide ouders wat betekent dat hij zijn familie al jaren niet meer gezien heeft.

Mochten er geen problemen zijn zou er ook voor verzoeker ook geen enkele reden zijn om een illegaal verblijf aan te houden in België en hiervoor ook zijn familie in Pakistan op te geven.

Het is door de aanhoudende problemen dat hij absoluut niet kan terugkeren. Helaas werd er geen doorgedreven onderzoek gevoerd door Dienst Vreemdelingenzaken naar de actuele gevarensituatie waarin verzoeker zich bevindt.

Men mag ook niet vergeten dat een aanvraag tot humanitaire regularisatie een aanvraag is gestoeld op humanitaire redenen.

Het is wel degelijk van belang om ook de elementen in aanmerking te nemen zoals de tewerkstelling van meneer in België en de getuigenverklaring waaruit blijkt dat hij onmiddellijk aan de slag kan in België zodra zijn verblijfsdocument in orde zou zijn.

Dit geeft aan dat hij leven heeft uitgebouwd in België omdat zijn leven in Pakistan is gestopt. Dit was geen economische keuze maar wel een verplichte keuze om de gevaren te ontwijken in het land van herkomst.

Hij bevindt zich wel degelijk in een prangende humanitaire situatie en er is sprake van verschillende schendingen van essentiële mensenrechten wanneer hij niet geregulariseerd wordt.

Helaas werd dit niet onderzocht door Dienst Vreemdelingenzaken en schenden zij op die manier de beginselen van behoorlijk bestuur. Ook werd verzoeker niet gehoord voorafgaand aan de beslissing om te peilen naar zijn huidige situatie en zijn actuele gevaren in het land van herkomst.

Tot slot kan ook worden opgemerkt dat in de beslissing de aangehaalde elementen door verzoeker in zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie gewoonweg niet in overweging worden genomen. Namelijk stelt men eenvoudigweg dat de aangehaalde elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Hiervoor verwijst men eenvoudigweg naar de gegrondheid van de zaak en worden ze in de beslissing niet behandeld.

Aangezien integraal geen enkele rekening werd gehouden met de opgegeven elementen in de aanvraag, kan worden besloten dat ook hier sprake is van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schijnt de beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, met andere woorden wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is in de eerste plaats onredelijk van verwerende partij om verzoeker een bevel tot het grondgebied af te leveren zonder het grondig nagaan van zijn persoonlijke en familiale gevolgen die deze beslissing met zich meebrengen er is enkel in zeer algemene bewoordingen opgenomen dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten.

Verwerende partij gaat niet in op de belangen van verzoeker en de problemen in het land van herkomst hoewel deze er zijn. Het geheel is disproportioneel en bovendien heeft men geen onderzoek gevoerd naar de kern van dit dossier. De persoonlijke situatie van verzoeker had grondig moeten worden onderzocht teneinde na te gaan of de voorgenomen maatregel effectief geschikt is en niet verder gaat dan strikt nodig is om het nagestreefde doel te verwezenlijken, en of er minder strenge maatregelen mogelijk zijn om dat doel te bereiken. Daarbij moet men ook rekening houden met de volgende elementen die opgenomen zijn in artikel 28, eerste lid richtlijn 2004/38/EG:

- gevolgen van de verwijdering voor de economische, de persoonlijke en de gezinssituatie van betrokkenen*
- de ernst van de moeilijkheden waarmee verzoeker in het land van herkomst kan worden geconfronteerd*
- de sterke bindingen met België en het ontbreken van bindingen met het land van herkomst*
- de duur van het verblijf in het gastland*
- de leeftijd en gezondheid situatie.*

Men heeft met bovenstaande elementen geen, minstens onvoldoende rekening gehouden bij het nemen van de beslissing.

Verzoeker zijn belangen zijn thans gevestigd in België, hij heeft aanhoudende problemen in het land van herkomst en kan daar niet naar terugkeren. Het is onredelijk om naast de negatieve beslissing ook nog een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder rekening te houden met de actuele situatie van verzoeker.

De moeilijkheden die verzoeken zal ondervinden bij terugkeer naar het land van herkomst zijn ernstig en hebben een rechtstreekse invloed op zijn veiligheid. Het is onoverkomelijk om terug te keren naar het land van herkomst. Verwerende partij neemt dan ook een verregaande beslissing die nefaste gevolgen zal veroorzaken zonder ook maar enig gedegen onderzoek te voeren naar de effectieve gevolgen voor verzoeker.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 door met de hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Uit de beslissing blijkt dat deze niet op een dergelijke wijze is gemotiveerd en daardoor een motiveringsplicht schendt.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Dit wil zeggen dat zij de beslissing naar recht moeten kunnen dragen en verantwoorden.

De motiveringsplicht creëert plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht. Hierbij gaat het om juridische motieven en deze toegepast op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd en dit rekening houdend met de elementen die hij in zijn recht van antwoord zou geformuleerd hebben.

Er werd geen onderzoek gedaan naar de actuele persoonlijke situatie van verzoeker. Men heeft zelfs integraal geen enkele motivering opgenomen in de beslissing uitgezonderd de verwijzing naar de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dat de beslissing om die reden de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens niet is overgegaan tot het adequaat motiveren van haar vergaande beslissing en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot het besluit is gekomen.”

2.3.2. In de mate verzoeker zich in het middel richt tegen het niet ontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker voert ook in het huidige middel aan dat hij om veiligheidsredenen niet kan terugkeren naar Pakistan, maar laat na aan te duiden met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden, nu verzoekers VIB na een inhoudelijk onderzoek werd geweigerd. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij tezelfdertijd genomen als de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat er in alle redelijkheid van uit kan worden gegaan dat dezelfde feitelijke elementen eraan aan de basis van liggen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de elementen die verzoeker aanvoert niet kunnen worden aanvaard als elementen die hem verhinderen de aanvrager land van herkomst te overwegen. Ook waar verzoeker verwijst naar de elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij een beslissing op grond van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied valt van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker bevindt zich in een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied, zodat de verwerende partij niet op onredelijke wijze heeft besloten dat geen buitengewone omstandigheden werden aangebracht die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht, noch van de overige aangevoerde rechtsregels.

Het middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan (“tweede middel” tegen het bevel om het grondgebied te verlaten), dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM

b. gevaar op mensonterende behandeling in land van herkomst

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terugkeren naar het land van herkomst en dat hij in een gevaarlijke situatie zal zijn mocht dit het geval zijn. Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig werd onderzocht alvorens een beslissing werd genomen.

Dat nochtans duidelijk is aangegeven dat een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van de mensenrechten.

Artikel 3 schrijft het volgende:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelt de Franstalige Raad van State (RvS) dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen:

niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

Met dit arrest wijkt de RvS af van zijn eerdere rechtspraak waarin hij stelde dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM alleen onderzocht moet worden bij een maatregel tot gedwongen uitwijzing (repatriëring).

In arrest nr. 241.623 en nr. 241.625 van 29 mei 2018 en arrest nr. 247.254 van 9 maart 2020 volgt de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt. De eenheid in rechtspraak verplicht DVZ zijn praktijk en de motivering van de uitwijzingsbevelen aan te passen.

Analyse RvS nr. 239.259

Volgens de RvS miskent RvV-arrest nr. 177.252 onder meer artikel 3 EVRM door te stellen dat DVZ bij het nemen van het uitwijzingsbevel niet moet toezien op een eventuele schending van artikel 3 EVRM.

De RvS oordeelde in arrest nr. 239.259 dat DVZ:

een mogelijke schending van artikel 3 EVRM moet toetsen op het moment dat hij een uitwijzingsbevel neemt.

geen BGV mag nemen als de uitvoering van het bevel in strijd is met artikel 3 EVRM.

niet kan volstaan met een toetsing van artikel 3 EVRM op het moment dat hij dwangmaatregelen neemt met oog op repatriëring.

Daarnaast stelt de RvS een schending van de motiveringsplicht door de RvV vast:

omdat de RvV in zijn arrest niet is ingegaan op een vermeende schending van het hoorrecht. De RvS casseerde bijgevolg RvV-arrest nr. 177252 van 31 oktober 2016 en maakte het dossier opnieuw over aan de RvV.

Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker dan ook verzocht wordt om met aandrang de bestreden beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldig behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel drie met inbegrip van."

2.4.2. Opnieuw voert verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM, ditmaal gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dient ook hier vast te stellen dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert dat kan wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals hoger reeds vermeld, werd verzoekers aanvraag om internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld en leidde tot een weigeringsbeslissing. Verzoeker laat na enig concreet gegeven aan te voeren en beperkt zich tot algemene verklaringen die geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT